
**НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ
З МІЖНАРОДНОЮ УЧАСТЮ
ДО ВСЕСВІТНЬОГО ДНЯ БЕЗПЕКИ ПАЦІЄНТІВ 2026 РОКУ**

17. 09. 2026

Національний медичний університет імені О.О. Богомольця

Київ, Україна

**INTERNATIONAL SCIENTIFIC-PRACTICAL CONFERENCE
TO THE WORLD PATIENT SAFETY DAY 2026**

September 17, 2026

Bogomolets National Medical University

Kyiv, Ukraine



**Patient
Safety**



нального профілю, інфекційного статусу, ультразвукового дослідження органів малого таза; динамічний моніторинг психічного та сексуального здоров'я пацієнток сексологом та психотерапевтом.

Гінекологічний огляд фокусується на виявленні причин больового синдрому, таких як вульводінія, ендометріоз, генітоуринарний синдром менопаузи або гіпертонус м'язів тазового дна. Ультразвукове дослідження малого таза сприяє виявленню структурних патологій (ендометріоз, злуки), що можуть спричиняти диспареунію.

Висновки. Сучасна діагностика сексуальних порушень вимагає комплексного мультидисциплінарного підходу. Використання скринінгових опитувальників, детальний збір сексуального анамнезу, а також обстеження гінеколога, сексолога та психотерапевта дозволяють своєчасно ідентифікувати проблеми, забезпечити повноцінну комплексну допомогу та покращити якість життя жінок.

Ключові слова: жіночі сексуальні дисфункції, індекс жіночої сексуальної функції, сексуальний анамнез, гінекологічний огляд, мультидисциплінарний підхід, якість життя.

РОЗВИТОК ГРОМАДСЬКОГО ЗДОРОВ'Я ТА ПРОФІЛАКТИЧНОЇ МЕДИЦИНИ ЯК ОДИН ІЗ МЕХАНІЗМІВ РОЗБУДОВИ МЕДИЧНОЇ ГАЛУЗІ В УКРАЇНІ

Камінський Р.Ф., Дзевульська І.В., Малиновська М.М.

Кафедра описової та клінічної анатомії

Завідувач кафедри: Дзевульська І.В., доктор медичних наук, професор

Національний медичний університет імені О.О. Богомольця

м. Київ, Україна

Вступ (Introduction). За визначенням Всесвітньої організації охорони здоров'я, громадське здоров'я — це наука та практика попередження захворювань, продовження тривалості життя і зміцнення здоров'я населення шляхом організованих зусиль суспільства. У сучасних умовах розвиток громадського здоров'я та профілактичної медицини набуває особливого значення для України, оскільки система охорони здоров'я стикається з одночасним впливом інфекційних, хронічних неінфекційних, соціальних і демографічних викликів. Окремої уваги потребує тенденція до зниження тривалості активного життя осіб працездатного віку, зростання ризиків інвалідизації та періодична поява локальних спалахів інфекційних захворювань у різних регіонах держави.

Мета (Aim). Проаналізувати значення розвитку громадського здоров'я та профілактичної медицини для покращення роботи медичної галузі, зменшення ризику спалахів інфекційних захворювань, профілактики інвалідизації осіб працездатного віку та підвищення тривалості життя населення.

Матеріали і методи (Materials and methods). Проведено огляд сучасних підходів до організації громадського здоров'я, профілактичної медицини та інфекційного контролю. Узагальнено роль центрів громадського здоров'я, епідеміологічного моніторингу, профілактичних програм, підготовки кадрових ресурсів і міжсекторальної взаємодії у зміцненні системи охорони здоров'я. Особливу увагу приділено значенню висококваліфікованих фахівців у сфері інфекційного контролю, аналітики медичних даних, профілактики хронічних захворювань і формування здоров'язбережувальної поведінки населення.

Огляд (Review). Громадське здоров'я є стратегічним напрямом розвитку сучасної медицини, оскільки зміщує акцент із лікування вже сформованої патології на її попередження. Такий підхід дозволяє не лише зменшити кількість тяжких ускладнень та випадків інвалідизації, але й оптимізувати використання ресурсів системи охорони здоров'я. Профілактична медицина забезпечує раннє виявлення факторів ризику, своєчасне проведення скринінгових програм, імунопрофілактику, санітарно-освітню роботу та впровадження заходів, спрямованих на збереження працездатності населення.

Важливу роль у цьому процесі відіграють центри громадського здоров'я, які забезпечують моніторинг інфекційної ситуації, збір та аналіз епідеміологічних даних, координацію профілактичних заходів і взаємодію з медичними закладами різних рівнів. Завдяки регулярному спостереженню за динамікою інфекційних захворювань можливе раннє виявлення потенційних спалахів, оперативне реагування та попередження їх подальшого поширення. У цьому контексті кадрове забезпечення системи громадського здоров'я є одним із ключових чинників ефективності профілактичної медицини.

Збільшення кількості висококваліфікованих фахівців у галузі інфекційного контролю сприяє підвищенню якості епідеміологічного нагляду, удосконаленню системи протиепідемічних заходів та зменшенню ризику внутрішньолікарняного поширення інфекцій. Такі спеціалісти мають володіти не лише медичними знаннями, але й навичками аналізу даних, комунікації ризиків, організації профілактичних програм і прийняття рішень в умовах обмеженого часу.

Профілактична медицина також має безпосереднє значення для зменшення смертності серед осіб працездатного віку. Попередження серцево-судинних, метаболічних, інфекційних та професійно зумовлених захворювань дозволяє зберегти трудовий потенціал суспільства, знизити економічні втрати та підвищити якість життя населення. Комплексний підхід передбачає поєднання медичних, освітніх, соціальних і управлінських заходів, що робить громадське здоров'я не лише медичною, а й суспільно важливою галуззю.

Окремого значення набуває формування культури відповідального ставлення до власного здоров'я. Інформаційні кампанії, доступність профілактичних оглядів, вакцинації, скринінгових програм і консультацій сприяють підвищенню обізнаності населення та формуванню довіри до системи охорони здоров'я. Саме тому розвиток громадського здоров'я має розглядатися як довгострокова інвестиція у стабільність і стійкість медичної галузі України.

Висновки (Conclusions). Розвиток громадського здоров'я та профілактичної медицини є одним із важливих механізмів розбудови медичної галузі в Україні. Ефективна робота центрів громадського здоров'я, підтримка ВООЗ, підготовка кваліфікованих фахівців, посилення інфекційного моніторингу та впровадження профілактичних програм сприяють зменшенню рівня смертності й інвалідизації серед осіб працездатного віку. Подальше вдосконалення цієї системи дозволить підвищити готовність держави до епідеміологічних викликів, покращити якість медичної допомоги та забезпечити збереження здоров'я населення.

Ключові слова (Key words). Громадське здоров'я; профілактична медицина; епідеміологічний моніторинг; інфекційний контроль; система охорони здоров'я.

СИМУЛЯЦІЙНЕ НАВЧАННЯ ЯК ІНСТРУМЕНТ ФОРМУВАННЯ КУЛЬТУРИ БЕЗПЕКИ ПАЦІЄНТІВ У ПІДГОТОВЦІ МАЙБУТНІХ ЛІКАРІВ

Кириця Н.С., Виговська О.В., Шадрін В.О.

Кафедра дитячих інфекційних хвороб

Завідувачка кафедри: д.мед.н., професор Виговська О.В.

Національний медичний університет ім. О.О. Богомольця

Київ, Україна

Вступ. Одним із ключових компонентів якості медичної освіти є безпека пацієнтів. Найчастіше медичні помилки стаються не стільки через брак теорії, скільки через недостатній рівень практичних навичок, помилки при комунікації, ігнорування алгоритмів та розгубленість в стресових ситуаціях чи при надзвичайних станах.

Класичні методи викладання не завжди здатні закласти навички безпечної поведінки у майбутнього фахівця. Натомість симуляційні платформи пропонують середовище, де майбутній лікар тренується без жодної загрози для реальних пацієнтів. Саме тому культуру безпеки важливо виховувати ще на етапі додипломної освіти.

Сьогодні саме симуляційний формат є одним із ключових інструментів, що дозволяє сформувати у студентів стійкі компетенції щодо захисту пацієнта від медичних ризиків.

Мета дослідження полягає в аналізі симуляційного навчання як інструменту виховання культури безпеки пацієнтів у майбутніх колег та оцінці його вагомості для забезпечення високої якості майбутньої медичної практики.

Матеріали: сценарії симуляційних занять для здобувачів освіти 6 курсу спеціальності «Педіатрія» на кафедрі дитячих інфекційних хвороб, результати оцінювання здобувачів освіти (чек-листи), форми зворотного зв'язку здобувачів освіти щодо ефективності симуляційного навчання.

Методи: педагогічне спостереження, аналіз результатів навчання, порівняльний аналіз сформованих практичних навичок.